

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/212/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116222643
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116222643.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej, v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. J., nar. X. Y. XXXX, bytom V. Z. XXX, o zaplatenie 4.884,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. marca 2018 č. k. 32Csp/121/2016-66 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava z 13. apríla 2018 č. k. 32Csp/121/2016-72 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, v časti lehoty plnenia a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 446,54 eur zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.524,24 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.335,87 eur od 17.2.2018 do zaplatenia. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá. Žalovanému bolo povolené zaplatiť uložené peňažné plnenie mesačnými splátkami vo výške 100 eur, splatné vždy do 20. dňa v mesiaci pod následkom straty výhody splátok od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému bola uložená i povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 7,92%. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, § 488, § 489, § 517 ods. 2, § 788 ods. 1, 2, § 791 ods. 1 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. g/, h/, i/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/, § 11 ods. 1 písm. a/, b/, d/, ods. 2, § 19 ods. 1 a 2, prílohou 2 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou úverovou zmluvou medzi stranami sporu dňa 4.4.2014, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami vo výške 91,84 eur, v počte splátok 120, do 15. dňa v mesiaci. Úver bol kvalifikovaný súdom prvej inštancie ako úver spotrebiteľský, v dôsledku čoho má obsahovať obligatórne náležitosti stanovené ZoSÚ pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve nie je správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (žalobkyňa nezapočítala do celkovej sumy aj poistné). V prípade nesprávne uvedenej celkovej čiastky k zaplateniu, nie je možné považovať tento údaj za v zmluve uvedený a preto nie je splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ. Súčasne konštatoval aj nesprávne uvedenie hodnoty RPMN v neprospech spotrebiteľa (v zmluve je uvedená

19,04 %, pričom správna je hodnota 19,54 %). Uvedenie správnej hodnoty RPMN má zásadný vplyv pri rozhodovaní spotrebiteľa o výhodnosti a vhodnosti úverov, pričom ak ho tento údaj zavádza, ide o nedovolenú obchodnú praktiku. Z dôvodu absencie obligatórnych zmluvných náležitostí podľa § 9 ods. 1 písm. j/ a k/ ZoSÚ (pokiaľ ide o náležitosť podľa § 9 ods. 1 písm. k/ ZoSÚ, t. j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, jej absenciu súd prvej inštancie len konštatoval, bez bližšieho zdôvodnenia), úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Súčasne dodal, že z obsahu žaloby, predloženej zmluvy, ani skutkových tvrdení nevyplývalo, že by žalobkyňa akýmkoľvek spôsobom zisťovala príjmovú situáciu dlžníka. Žalobkyňa túto svoju povinnosť opomenula, preto súd prvej inštancie považoval úver za bezúročný a bez poplatkov aj podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ. Žaloba bola podaná dôvodne len v časti nevrátenej istiny z poskytnutej sumy 5.500 eur, zníženej o zaplatené splátky (2.467,59 eur do splatnosti úveru, po podaní žaloby bolo zaplatené 446,54 eur a 250 eur), t. j. vo výške 2.335,87 eur. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že veriteľ nie je oprávnený žiadať od žalovaného, ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny, ani poplatok za poistenie (z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov). Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nebolo možné vyvodiť ani záver o uzatvorení konkrétnej poisťovnej zmluvy so základnými obsahovými náležitosťami podľa § 788 ods. 2 O. z. (výška poisťového plnenia, výška a splatnosť poisťového, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poisťové, poisťová doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty). Pre poisťovnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 O. z. predpísaná písomná forma a žalobkyňa písomnú poisťovnú zmluvu so základnými náležitosťami súdu nepredložila. Žalovaný bol zaviazaný aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne do zaplatenia a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá v istine, ako i v uplatňovanom príslušenstve, ako nedôvodná. Ustanovením čl. 4 ods. 1, § 232 ods. 3, 4 CSP súd prvej inštancie odôvodnil povolenie splátok žalovanému na zaplatenie dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok, s poukazom na majetkové pomery žalovaného (ktorý je síce zamestnaný, avšak má celkovo podľa jeho tvrdenia 25 záväzkov zo zmlúv, pričom časť v počte 10 preukázal predloženými dokladmi o čiastočných úhradách záväzkov, žije v domácnosti s manželkou, dcérou a dvoma deťmi, má hypotéku). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP (žalobkyňa vzala žalobu čiastočne späť z dôvodu úhrady po doručení žaloby). Žalobkyňa bola v konaní úspešná v rozsahu 53,96% a žalovaný v rozsahu 46,04%. Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu pomernej časti trov konania v rozsahu 7,92%.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej, v časti lehoty plnenia, podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu s tým, že uloženú povinnosť bude žalovaný povinný splniť v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci a tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. K záveru súdu prvej inštancie, že v celkových nákladoch spotrebiteľa na úver nie je započítané poisťové a teda, že je nesprávne uvedená suma celkových nákladov spotrebiteľa a RPMN, žalobkyňa uviedla, že poisťové sa zaráta do celkových nákladov iba v prípade, ak spotrebiteľ musel poisťovnú zmluvu uzavrieť. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či poisťové bolo podmienkou uzatvorenia zmluvy, resp. z akých dôvodov mal za to, že žalovaný poisťovnú zmluvu musel uzavrieť. Poisťové nemalo byť započítané do celkových nákladov spotrebiteľa, pretože žalobkyňa poskytuje úvery aj bez poisťovania. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov a RPMN sú v zmluve uvedené nesprávne. S názorom súdu prvej inštancie pokiaľ ide o zmluvný úrok po zosplatnení sa nestotožňuje. Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, v Banskej Bystrici, v Nitre, v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98 (R 59/98). Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto dlžník má povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany v zmluve o úvere nedohodli niečo iné. Dlžník sa nemôže dostať do výhodnejšieho postavenia tým, že úver bol pre neplnenie jeho povinností zosplatnený. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie nemôže privodiť zhoršenie jeho práv. Žalovanému mala byť uložená povinnosť zaplatiť zmluvné úroky do úplného splatenia úveru. Nesúhlasila ani s možnosťou zaplatiť žalovaným priznanú sumu v splátkach vo výške 100 eur mesačne. V odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu na plnenie. Keď súd v danej veci povolil žalovanému splátky vo výške 100 eur mesačne, postupoval v rozpore so zákonom. V tejto časti je rozhodnutie nespravodlivé, zvyhodňujúce žalovaného. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou v CSP. Súd neskúmal všetky potrebné kritériá, nielen situáciu žalovaného a dĺžku splácania.

3. Žalovaný vo vyjadrení o odvolaní žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie mu povolil mesačné splátky vo výške 100 eur. Nie je zrejmé, prečo žalobkyňa naďalej požaduje aj úroky, ktoré žalovaný považuje za úžernické. Dlžnú sumu žalobkyňa splatí do dvoch rokov. Zo svojho príjmu nie je schopný uhradiť všetky svoje záväzky naraz.

4. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil nárok žalobkyne a neuviedol žiadne relevantné skutočnosti. Trvala na svojom odvolaní.

5. Žalovaný zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu, pričom dodal, že je voči nemu vedená aj exekúcia a má zablokovaný účet v banke, vykonávajú sa mu zrážky zo mzdy.

6. Žalobkyňa nesúhlasí s úhradou dlžnej sumy v splátkach po 100 eur mesačne, ktorú považuje za neadekvátnu. Žalobkyňa má právo na zaplatenie svojej pohľadávky v primeranej lehote.

7. Žalovaný opakovane poukázal na skutočnosť, že spláca i iné úvery, čo uvádzal a preukázal súdu prvej inštancie.

8. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnu predchodkyňou žalobkyne a žalovaným ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

10. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanému na základe zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 11 ods. 1 ZoSÚ), neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. j/, k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a z dôvodu hrubého porušenia povinnosti žalobkyňou pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 ZoSÚ).

11. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

12. Na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch (ods. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS).

13. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy bonitu dlžníka má chrániť spotrebiteľa pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti, čím prispieva k dosiahnutiu cieľa smernice, ktorým má zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv, prekračujúcich ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti (porov. rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 27. marca 2014 vo veci C-565/12 (LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fesihovi Kalhanovi)).

14. Členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce (článok 23 smernice Európskeho parlamentu a

Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS).

15. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

16. Podľa § 11 ods. 2 veta druhá a nasl. ZoSÚ v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

17. Ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ zakotvuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosti spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretne, jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania si finančných prostriedkov na strane spotrebiteľov (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18.6.2019 sp. zn. 10Co/6/2019).

18. Následok (t. j., že úver je bezúročný a bez poplatkov) v prípade hrubého porušenia si tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 2 (veta druhá a nasl.) zaviedla novela ZoSÚ, zákon č. 352/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 394/2011 Z. z. a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Podľa dôvodovej správy týmto sa dosiahne pôvodný zámer predkladateľa stanoviť určité dôsledky porušenia povinností ustanovených ZoSÚ. Jedná sa o súčasť dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice 2008/48/ES na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Mechanizmus by mal motivovať veriteľa a zároveň prinášať spotrebiteľovi finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa.

19. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa pred vstupom do zmluvného vzťahu s odbornou starostlivosťou preverovala bonitu žalovaného (tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie) a k tejto argumentácii súdu prvej inštancie sa vo svojom odvolaní žalobkyňa nevyjadřila.

20. Odvolací súd preto konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie, keď hrubé porušenie povinnosti žalobkyne ako veriteľa vyvodil z toho, že nemal preukázané, že by žalobkyňa posudzovala schopnosť žalovaného ako dlžníka splácať úver (uvedený záver žalobkyňa v odvolaní nenamietala). Odvolací súd sa tak stotožnil s vyhodnotením úveru ako bezúročného a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 ZoSÚ) a konštatuje, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť rozdiel medzi skutočne poskytnutými úverovými prostriedkami a splatenou sumou a vo zvyšku žalobu zamietol. Bolo preto nadbytočné posudzovať úver ako bezúročný a bez poplatkov aj z pohľadu § 11 ods. 1 ZoSÚ pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere. Námietky žalobkyne o splnení všetkých obligatórnych náležitostí a nároku na úrok z úveru aj po zosplatnení v danom prípade nemôžu obstať, pretože aj v prípade, že by boli dôvodné (alebo čiastočne dôvodné), neboli by spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené (hrubé porušenie povinnosti žalobkyňou ešte pred uzavretím samotnej zmluvy malo za následok, že úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov). Preto posudzovanie námietok žalobkyne v odvolaní týkajúce náležitostí zmluvy a jej nároku na úrok z úveru po zosplatnení úveru by bolo nadbytočné a nehospodárne.

21. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania a rozhodnutia o povolení mesačných splátok na zaplatenie dlhu žalovanému.

22. Podľa § 232 ods. 4 CSP ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne

inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

23. Povolenie mesačných splátok žalovanému bolo odôvodnené jeho nespôsobilosťou zaplatiť dlh jednorazovo, prihliadajúc na výšku peňažného plnenia, počet jeho záväzkov zo zmlúv (minimálne 10 záväzkov).

24. Princíp vyváženej ochrany oboch procesných strán, vzhľadom na neúnosnosť jednorazového plnenia, odôvodňoval povolenie splátok na zaplatenie dlhu žalovaného. Výška splátok napĺňala i požiadavku primeranosti k celkovej dĺžke doby zaplatenia dlhu. Povolenie mesačných splátok je pritom podmienené ich riadnym a včasným plnením, inak v prípade omeškania žalovaný môže stratiť výhodu splátok a vznikne jeho povinnosť zaplatiť dlh jednorazovo.

25. Vecne správne bolo aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, aplikujúce ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí a podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Strany konania nenamietali pomer úspechu a neúspechu v konaní, kvantifikovaný súdom prvej inštancie, v dôsledku ktorého vzniklo právo na náhradu trov konania žalobkyni v rozsahu 7,92%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

26. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v konaní úspešný, podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaný sa do odvolacieho konania nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon), vznik trov na jeho strane nebol preukázaný, žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

27. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

28. Písomné vyhotovenie rozsudku vypracovala JUDr. Terézia Mecelová (sudca spravodajca).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.